

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Tiếng tàu xúp-lê làm Tư Cầu giật mình ngồi nhồm dậy. Anh ta ngáp một hơi dài, vươn vai rồi đưa tay dụi mắt quay qua hỏi Phấn:

- Bộ tàu sắp chạy hả em?
- Mới có xúp-lê một mà chạy nổi gì! Chắc cả giờ đồng hồ nữa nó mới mở

đôi. Tư Cầu để ý thấy chiếc ghé bó của anh khách trống không nên lên tiếng hỏi:

- Ủa, còn chú Ba chú đi đâu rồi hả em?

Phấn lúng túng đáp:

- Chú Ba hả? Chú lên trên chợ mua cái gì đó mà! Chắc không chừng chú đi uống cà phê...

Tư Cầu nhìn quanh quát một hồi rồi hỏi thêm:

- Bộ chiếc tàu đậu cặp theo tàu mình đi cũng sắp chạy hay sao mà thấy thiên hạ họ lên xuống rần rần vậy em?

Phấn ngó qua chiếc tàu bên cạnh:

- Chắc vậy chớ gì! Tàu bên kia là tàu đi Nam Vang đó mà!
- Vậy hả! Chắc nó cũng chạy một lượt với tàu của mình...

Một hồi lâu sau, Tư Cầu nhìn qua chiếc ghé bó trống rồi lại khều Phấn hỏi nữa:

- Em có nghe chú Ba, chú nói đi bao lâu không em? Rồi chú xuống trễ thì sao?

Phấn gật ngang:

- Ôi, sao anh hay lo bao đồng thiên hạ quá hông biết! Thì chú đi, chú cũng phải liệu mà trở xuống cho kịp chớ! Chú có đồng hồ thì đâu có trễ được.

Tư Cầu vội gật đầu:

- Ờ phải, mà có đi quanh quần đũa đây nghe tàu xúp-lê chạy đũa cũng còn dư kịp.

Một lát sau, Tư Cầu thấy mắc hỏi thêm:

- Bộ chú Ba chú hông có để cái cặp da của chú lợi sao em?

Phấn chắc lưỡi:

- Để lợi làm té gì hay sao mà để chớ! Cái cặp của người ta thì người ta xách theo chớ ăn nhập gì với mình mà anh hỏi cho mắc công hông biết! Em hỏi anh, nếu trong cặp họ có để tiền bạc hay đồ gì quý rồi họ có dám giao cho mình giữ không hả?

Tư Cầu gượng cãi lại:

- Tại họ hông dám giao, chớ nếu mình có giữ dùm thì đâu có suy xuyến đồng xu cắc bạc nào mà sợ!

Phấn xì một tiếng:

- Anh nói sao nghe dễ ợt... Nhưng em hỏi anh: ai dám tin mình chớ?

Tư Cầu gân cổ hỏi lại:

- Coi bộ bú Ba chú không tin mình sao?

Phấn lắc đầu thờ dài:

- Nói điều như anh đó mà khổ hông hay...
- Sao lạ vậy? Cái gì mà khổ với sướng chen vô trong đó nữa?

Phấn xua tay:

- Thôi, thôi... hông có gì hết đâu!... mà em có nói cũng hông... ích lợi gì hết!

Đến lượt Tư Cầu lắc đầu:

- Thiệt em nói cái gì lằng nhằng, mà hể hỏi ra thì em nói ăn trót hết...

Phấn vói tay vỗ nhẹ lên vai Tư Cầu:

- Ở đời có những chuyện... khó nói ra cho rõ ràng được anh Tư à! Mà anh hỏi thăm chú Ba làm chi dữ vậy?
- Thì có gì đâu! Anh sợ chú đi quá trốn trễ tàu thì nguy tội mình!
- Tưởng anh nói cái gì khác chớ! Chuyện đó anh hơi sức nào lo, nếu chú Ba chú xuống trễ thì chú đón xe đi chớ có sao!

- Thì đành như vậy rồi, nhưng chú đi bỏ tội mình bơ vơ như vậy cũng... ngán lắm chớ!

Phấn cười đáp:

- Nói như anh vậy, rồi mình đi chuyến này hông gặp được chú Ba đó thì sao? Mình có churen có cẳng chớ bộ không sao mà sợ! Không có chú thì mình cũng đi tới trễ vậy!

Rồi cô ta ngáp ngừng nói thêm:

- Mà cùng lắm thì... quay trở địa dưới chớ gì!

Tư Cầu chận liền:

- Ý không nên đâu! Đến nước này mà em biểu quay lộn địa nhà nữa thì có nước thất hòng!

Phấn lặng thình một hồi rồi lên tiếng hỏi:

- ... Mà rùi có trở địa dưới, anh liệu có biết đường hông?

Tư Cầu cười khi:

- Bộ em nói anh tệ lậu lắm sao mà hông biết đường trở địa dưới! Anh đâu có đến nổi gà mở cửa mà lắm em!

Phấn thở ra như trút gánh nặng:

- Nếu anh biết như vậy thì... giỏi lắm!... Thiệt ra, mình ở đây mà muốn đi trở xuống Trà ôn thì dễ ợt: cứ đợi đến lồi mười hai giờ trưa mai xuống tàu Phước Châu! là êm...

- Ôi thôi! Bây giờ em bàn đến đường đi nước bước lên Sài Gòn có phải hay hơn không, chớ hơi sức đâu mà nói chuyện đi lộn trở địa cho mất công hông biết!... Nó có ăn nhập gì nữa đâu!

- Thì vui miệng nói luôn vậy mà!

Tư Cầu như nhớ trực lại điều gì, lên tiếng hỏi Phấn:

- À, từ hồi hôm tới giờ em có ngủ được giấc nào hông?

Phấn ngả lưng nằm xuống ghé bố, ngập ngừng đáp:

- Thì cũng mơ mơ màng màng một chút vậy thôi. Còn anh, em thấy anh ngủ ngon quá!

- Bị suốt ngày hôm nay... xáo trộn nhiều quá nên anh mới đặt lưng xuống là ngủ... bất kể quân thần. Nếu có ai chơi các có khiêng anh liệng xuống sông, anh cũng hông hay nữa!

Phấn chép miệng than:

- Thiệt anh ngủ mê quá đỗi mà! Kể như vậy cũng sung sướng...

Tư Cầu quay lại nhìn Phấn:

- Cái gì mà em nói anh sung sướng chớ?

Phấn tìm cách trả lời cho xuôi:

- Thì... trong lúc ai nấy đều thao thức thì anh ngủ thẳng cẳng như vậy là sung sướng chớ gì nữa!

Tư Cầu trợn mắt:

- Ý trời, suốt ngày nay lên xe, xuống xe hai ba bận, giằng giật cái thân còn hơn đi cày năm bảy công ruộng nữa, mà em biểu hông mệt mỗi sao được?

Phấn hỏi lảng ra:

- Chớ bộ anh hông... lo cái chuyện mình lên Sài Gòn hay là anh hông nhớ nhà hay sao?

Tư Cầu nhún vai:

- Thì mình đi đây rồi còn lo cái gì nữa! Hễ tới đâu thì lo tới đó, chớ dầu anh có muốn lo trước cũng hông biết đường đâu mà rờ... Còn cái việc nhớ nhà thì... có nhớ cũng có để bụng chớ chẳng lẽ la bài hải lên sao? Mà bây giờ có nhớ... cũng hông ăn chung gì ráo!

Phấn hỏi thêm:

- Chắc anh... hối tiếc cái chuyện ra đi như vậy lắm phải không?

Tư Cầu thở dài:

- Đến nước này mà còn hối tiếc khỉ khô gì nữa! Em kêu đi thì anh đi... Mình có thương yêu nhau thì phải ráng chớ biết sao bây giờ!

Phấn cắn môi suy nghĩ một hồi rồi rụt rè hỏi:

- Giả tỷ bây giờ anh... rãnh tay rãnh churen hông còn bận bịu gì hết, anh còn trợ trợ một thân một mình... anh có lên Sài Gòn nữa hông hay là quay trở địa dưới?

Tư Cầu lò mắt nhìn Phấn nhưng rồi cũng trả lời:

- Nếu có một mình anh thì anh đi lên trên tế mỗ tổ hay sao chớ?... Mà em hỏi gì kỳ quá vậy? Còn em nữa chi hả?

- Thì em.. giả tỷ vậy mà! Giả tỷ như mình... lạc nhau, coi anh tính thế nào...

Tư Cầu lắc đầu cười:

- Cha, giả tỷ cái điều gì ác hơn ác đức quá mà! Anh đeo dính cứng theo em thì lạc khỉ gì được!

Phấn vói tay nắm chặt lấy bàn tay Tư Cầu trong một giây rồi buông thõng xuống và thẩn thờ nói lặp lại:

- Ủ, dễ gì lạc được...

Tư Cầu thấy xốn xang vì những cử chỉ và lời nói lụp chụp của Phấn nên định hạch hỏi thêm, nhưng liền theo đó, hai tiếng xúp-lê rền tai vang lên làm cho anh ta phải bỏ dở ý định ấy. Tiếng còi tàu vừa dứt, anh ta lo lắng hỏi liền Phấn:

- Nè em, tàu xúp-lê hai rồi mà sao chú Ba chú cũng chưa trở xuống nữa hả em?

Phấn cũng ngồi nhòm dậy:

- Ôi, còn sớm chán sớm chê! Ít lắm là nửa giờ nữa tàu mới mở đò, chú Ba chú xuống tới mấy hồi...

Tư Cầu vẫn chưa yên tâm:

- Em Ba à, hông biết tàu xúp-lê như vậy mà trên chợ họ rần rần, mình có nghe được hông em?

- Gì mà nghe hông được! Chớ anh hông thấy ở dưới mình, tàu chạy ngoài vòm xúp-lê mà mình ở tuốt trong ngọn kinh còn nghe rõ mồn một đó sao!

- Ủ phải há!

Một lát sau, Phấn ngồi dậy hỏi Tư Cầu:

- Anh đói bụng chưa anh Tư?

- Đói thì cũng chưa có gì đói lắm, nhưng nếu có cái gì dần bụng thì chắc hơn!

Phấn mở cây kim tây gài nơi túi móc bóp ra, đếm đưa cho Tư Cầu ba cái giấy bạc 20 chục đồng:

- Đây nè, anh cầm tiền này lên trên chợ mua bậy vài ổ bánh mì và thịt xá xíu hay cái gì đó...

Tư Cầu xô tay Phấn lại:

- Anh có biết chỗ nào bán đâu mà em kêu anh mua? Em đi dùm hông được sao?

Phấn nói sảng:

- Coi kìa, anh đi lên trên mua rồi ai ăn thịt anh sao mà sợ vậy! Em ở dưới này... giữ chỗ cho anh và chú Ba chớ cái điệu anh lớ ngớ để anh dưới này họ chiếm hết ghế, anh có nước đứng đó mà ngó chớ làm gì được!

Tư Cầu nhăn nhó:

- Nhưng anh có biết chỗ bán ở đâu mà đi mua!... Anh thấy người ta bưng bán dưới tàu, rao om xòm sao em hông kêu mua để bắt anh đi lên trên cho cho mất công quá trời vậy hông biết!

Phấn xì một tiếng:

- Ở dưới này họ bán của hôi của thúì, bán tẩn bán ép rồi mình cũng đâm đầu vô mua hả?

Rồi cô dịu giọng:

- Đây nè, anh lên trên cầu tàu, có con đường đi thẳng trước mặt đó, anh đi chừng một đỗi, chỗ gần có cái ngã quẹo đó, anh thấy hông?

- Ủ... ừ...

- Đó, gần chỗ quẹo có lò bánh mì anh vô hỏi mua thì có bánh nóng đòn liền, tội tình gì vác tiền mua ba cái bánh mì cũ dưới này, đã ăn dai nhách, chua lòm mà còn... khó tiêu nữa anh à...

- Ôi thầy kệ, mua bánh mì cũ ăn rồi chết sao chớ! Ở dưới mình ăn cơm nguội để cách đêm, ăn đồ sống đồ sính hà rằm đó mà có sao đâu...

Phấn trừng mắt:

- Nói liều mạng như anh vậy thì hết chuyện rồi! Ở nhà thì sao cũng được, có mặc dịch mắc gió thì bất quá nằm một đồng đó, chớ bây giờ mình đang lỡ đường lỡ xá thì lại khác hơn nghen anh!... Mà em hỏi anh: mình bỏ đồng tiền ra mua thì tội gì hông lựa của ngon của tốt mua hả? Chớ bộ điên hay sao mà vừa tốn tiền vừa rước ba cái bánh mì cũ ăn cho nó trọ xương quai hàm chơi chớ?

Tư Cầu trả lời yếu xìu:

- Ủ, thì thôi đi mua bánh mới... Mà mua mấy ổ hả?

- Hai ba ổ gì cũng được, thứ ổ lớn đó nghen!

- Chi nhiều dữ vậy?

- Gì mà dữ, hai ba người ăn chớ bộ ít sao, mà nếu còn dư thì đem theo ăn dọc đường, ể ắm gì đâu mà anh sợ!

- Em còn biểu mua thêm cái gì nữa đó?

- Anh mua thêm 100 thịt xá-xíu, chỗ bán cũng gần đó, anh hỏi thăm ở lò bánh mì thì họ chỉ cho.

- Mua cái gì tới một trăm lạng?

- Ý trời ơi, một trăm là một trăm cà-ram. Anh cứ nói vậy là họ biết mà! Đây nè, anh cầm tiền đi rút lên mua đi...

Tư Cầu dơ ba tấm giấy bạc lên gần phía ánh đèn bão, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Em đưa chi cho anh nhiều tiền dữ vậy? Tới sáu chục đồng lạng nghe, em xem kỹ lại coi chừng đưa lộn đạ!

Phấn lúng túng giữ tay Tư Cầu không cho anh ta đưa trả lại, rồi làm bộ hỏi lại:

- Sáu chực lặn hả... Thôi anh cầm lấy hết đi. Mua bánh mì còn dư bao nhiêu, anh bỏ túi để xài lát vật gì đó thì xài...

Tư Cầu dục dặc không chịu lấy:

- Thôi đi em! Em đưa nhiều quá, rủi anh làm mất thì uổng lắm! Anh đâu có xài cái gì đâu mà giữ tiền; có cần mua chút đỉnh gì anh sẽ hỏi em lấy sau cũng được... Giữ kè kè tiền trong mình khổ lắm!

Phần lấy ba tờ giấy bạc nhét vào túi Tư Cầu, rồi vừa xuống giọng van lơn vừa xô nhẹ nó đi:

- Thôi mà anh, anh cầm lấy đi chớ để em nói hoài sao! Bây giờ đây, đâu phải như hồi còn ở ngoài đồng chăn vịt nữa mà hồng cần tiền. Nói như anh vậy, rủi hồng có mặt em rồi anh mới hỏi mượn ai được chớ! Thôi đi lên mua bánh mì cho mau đi tàu sắp chạy bây giờ nghen!

Vừa lúc đó, một hồi còi tàu vang lên làm Tư Cầu đứng khựng lại:

- Ý chết, cái gì mà xúp-lê nữa đó! Rủi anh xuống trễ rồi làm sao?

Phần lấy tay xoa nó đi:

- Tàu Nam Vang đậu khít một bên xúp-lê một đó mà! Anh đi cho mau đi hồng trễ đâu mà sợ... có gì thì em kêu họ đợi cho!

Tư Cầu ráo bước đi lên tới cầu thang, nhưng rồi lại chạy vòng qua bên hông tàu kêu vọng xuống:

- Em ơi!

Phần vội chạy lại hỏi:

- Cái gì nữa đó hả?

- À, anh quên dặn em coi chừng dùm gói quần áo của anh để trên ghế bố đó.

- Dữ hông! Vậy mà hớt hơ hớt hải làm người ta hết hồn!

Tư Cầu vội vã quay đi thì Phần lại kêu giựt ngược lại:

- Nè, anh Tư, anh ôm gói quần áo của anh đi theo luôn cho... tiện hơn.

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Trời thần đất địa ơi, chớ em ngồi đó coi chừng luôn dùm một chút hồng được sao!

Phần trao gói quần áo ngang qua lan can của chiếc tàu cho Tư Cầu:

- Thôi anh chịu khó ôm theo đi! Hồng phải em muốn làm khó làm dễ gì anh đâu, nhưng kẹt chút nữa em phải... đi cầu chẳng lẽ em mang theo hết được sao!

Rồi cô ngập ngừng nói thêm:

- Anh Tư à... để rồi sau này anh sẽ rõ... em tính đâu đó cái gì cũng đủ, cũng tiện cho anh hết, vì dầu thế nào đi nữa, em cũng không quên được rằng em đã... rủi anh theo lên tới đây...

Tư Cầu cầm lấy gói quần áo:

- Ý cha, có đưa đây thì đưa phứt cho rồi. Còn cái chuyện em nói lằng nhằng đó bộ ai hồng biết sao mà em nhắc! Thôi anh đi đây nghen!

Phần lại kêu vói theo:

- Anh Tư! Anh Tư!

Tư Cầu ngoái cổ lại:

- Gì nữa đó... bà nội?

Phần ngược mắt nhìn Tư Cầu rồi rầu rầu nói:

- Anh Tư, anh đừng oán trách em nghen...

Tư Cầu lo trễ tàu nên chắc lưỡi đáp sẵng lại:

- Người ta nói ừ mà!

- Anh Tư!... Dầu mai kia mốt nọ giữa tội mình có xảy ra sự gì thì anh nên xét lại dùm em. Em có tính cái gì đi nữa thì em cũng nghĩ đến anh trước, em hồng muốn cho anh phải lụy nhiều vì em. Em nói đây có đất trời làm chứng, dầu sao đi nữa, em cũng thương anh trước nhứt, nhiều nhứt, em nhớ anh hoài hoài... em nói vậy, anh có tin được hông anh Tư?

Tư Cầu một tay cấp gói quần áo, một tay buông thõng xuống, sốt ruột nói một hơi:

- Tin, tin rồi! Mà còn nói cái gì nữa thì tuôn ra luôn thể đi! Hôm nay sao sanh chứng nói cái gì mà nghe như trời trần vậy cà!

Phần buồn bã lắc đầu:

- Thôi, anh đi đi! Và nhớ những lời em nói... vói lại nhớ coi chừng tiền để trong túi đó nghen!

Tư Cầu vội đưa tay lên thọc vào túi để tiền, rồi cắn nhẩn:

- Thiệt là kỳ! Người ta gặp thấy bà mà cứ kêu đi kêu lại hoài! Cái điệu này trễ tàu một cái thì... hút gió hết kêu!

Nói xong, anh ta quay quả đi lên chợ. Phấn nghẹn ngào cất tiếng kêu nho nhỏ:

- Anh Tư! Anh Tư!

Tư Cầu đã đi xa... Phấn lắc đầu, ngẩn ngơ đứng nhìn theo và đưa tay lên quệt mắt. Đợi cho Tư Cầu khuất vào đám đông trên lộ, Phấn quay lại chiếc ghế bố lấy gói quần áo lên rồi hối hả đi tuốt lên trên cầu tàu...

◦ ◦
◦

- Em Ba, tôi đây nè em!

Anh khách núp sau quán bán sách ở mé sông ló đầu ra gọi Phấn. Phấn hấp tấp chạy lại. Anh khách hỏi tiếp:

- Sao em Ba! Mọi việc đều... êm hết phải không em Ba?

Phấn gật đầu, mặt buồn xo. Anh khách thấy vậy đâm ra lúng túng:

- Thôi em Ba, bây giờ mình phải tính... tới chứ hơi sức đâu mà... nghĩ sụi lui nữa. Tuy rằng việc xảy ra hơi bất ngờ một chút, nhưng bề gì thì cũng... êm hết rồi, mình đã lo cho anh Tư đâu đó trọn vẹn. (Nói đến đó, anh khách vỗ trán như nhớ ra điều gì) Thiệt tôi quên lú mắt; hồi nãy tôi tính gởi cho em Ba năm chục để em Ba trao thêm cho anh Tư, nhưng bị lượm chụp quá thành thử quên lửng đi mất!

Phấn thần thờ đáp:

- Cái đó tui lo xong rồi, tui có đưa cho ảnh sáu chục đồng, như vậy cũng tạm đủ. Tui có tính đưa thêm chút đỉnh nữa nhưng sợ ảnh sanh nghi...

- Em Ba nghĩ vậy cũng phải. Thôi để sau này mình kiếm dịp giúp đỡ ảnh làm ăn. Em Ba, bây giờ mình đi tìm chỗ nghỉ để sáng mai đón xe lên Sài Gòn chớ cứ đứng xơ rở đây hoài cũng bất tiện lắm em Ba à!

Phấn ngần ngừ không chịu đi:

- Thôi mình đứng đỡ đầu đây cũng được. Tui muốn coi anh Tư ảnh xuống tàu thế nào...

Anh khách chen vô liền:

- Ý, vậy không nên đi! Em Ba với tôi đứng làng chàng ở đây rồi gặp anh Tư ảnh trở xuống thì có môn... chết cứng đó chớ hết xoay trở gì nữa được nghen!... Còn nếu em Ba muốn rình coi anh Tư tính toán như thế nào, thì em Ba cứ việc theo tôi lên mượn một phòng trên nhà ngủ Tây Hồ gần xích bên cầu tàu đây nè. Em Ba lên trên lầu mặc sức mà nhìn xuống...

Phấn có ý xiêu lòng nhưng còn hỏi lại:

- Nhưng hỏi chiều anh Ba nói mượn phòng thì họ hỏi giấy tờ gì đó mà!

- Ồi thứ chuyện đồ bỏ đó mà em Ba lo cho cho mệt! Mình lo là lo cho đàn ông con trai chớ đàn bà con gái ai thèm để ý đến đâu mà sợ. Mà nếu họ có hỏi tới thì cái miệng mình đây để làm chi và còn cái này nữa (vừa nói anh khách vừa vỗ vào túi quần sau chỗ để bóp tiền) rồi cái gì cũng xuôi róc hết.

Phấn gật đầu:

- Nếu vậy thì được... Thây kệ, tui cũng liêu một chuyến để coi anh Tư ảnh quyết định tới lui như thế nào, rồi tui mới yên tâm được.

Anh khách vỗ nhẹ vào cánh tay Phấn:

- Thiệt em Ba lo xa quá! Tôi cam đoan với em Ba là mọi việc sẽ êm ru hết. Thế nào anh Tư ảnh cũng quay về dưới hay nói cho cùng đi nữa, nếu ảnh có tính đi đâu thì cũng có sẵn một số tiền em Ba trao cho ảnh đó... Không có sao đâu em Ba à, em Ba đừng quá buồn phiền không ích lợi gì hết vì dầu sao thì chuyện cũng đã lỡ ra rồi...

Vừa lúc đó ba hồi còi tàu vang lên. Phấn vừa đi theo anh khách vừa ngoái cổ nhìn xuống cầu tàu. Cô móc túi lấy cái khăn mùi xoa vải ba-tích có rua bốn góc ra chặm chặm nơi mắt...

◦ ◦
◦

Nghe tàu xúp-lê dồn tới, Tư Cầu hối hả ôm ba ổ bánh mì và xách tòn ten gói thịt chạy xuống. Anh ta rảo bước, né tránh người qua lại và đi tuốt ra phía sau lái tàu. Anh sắp sẵn vài câu khi gặp Phấn là cự nự liền về cái việc sai đi mua bánh mì suýt chút nữa trễ tàu này.

Đến nơi, Tư Cầu thấy ba cái ghế bố trống không nằm liền một hàng với nhau, nó lẩm bẩm nói:

- Ủa, đến giờ này mà chú Ba hông chịu trở xuống nữa, như vậy trễ hết rồi còn gì!... Còn bà nội này (anh ta nhìn qua ghế của Phấn) chắc bà đi cầu rồi...

Tư Cầu thông dong chất ba ổ bánh mì lên chỗ gác chân của ghế bố rồi nằm phịch xuống có vẻ hỉ hả lắm: suốt thời gian anh ta lên chợ, anh ta cứ lo ngay ngáy về việc trễ tàu! Đến chừng tàu xúp-lê dồn một hơi nữa, Tư Cầu đâm ra nóng ruột. Ngó qua mấy dãy ghế bố bên cạnh, thiên hạ vẫn còn ngủ, Tư Cầu lể mể ôm mấy ổ bánh mì và gói quần áo lên đi lần xuống tầng dưới tàu để kiểm Phấn. Anh ta không thấy Phấn đâu hết nên rề lại trước cầu xí đưa tay giựt cửa ra. Biết cánh cửa bị móc chặt cứng ở phía trong, Tư Cầu bèn vừa gõ cộp cộp vừa lên tiếng kêu:

- Em Phấn! Em ở trong hả?

Một giọng đàn ông ồ ồ vang ra:

- Thằng cha nào kỳ vậy? Cửa cầu móc trong này rồi mà còn giựt kêu rầm rầm vậy cà!

Không phải Phấn! Tư Cầu điếng hồn vội tháo lui chạy riết trở lên tầng trên tàu. Lên đến nơi, Tư Cầu ngó quanh ngó quất thấy một bà già đang ngồi ngoái trâu ở chót dãy băng kế cận chỗ để ghế bố bèn chạy đến hỏi thăm:

- Thưa bác, hồng dấm nào bác cho cháu...

Bà lão ngược đôi mắt nhấp nháy lên:

- Chú em muốn hỏi cái gì đó?

- TỰ nãy giờ chắc bác đã thức, bác có thấy cái cô ngồi ở ghế khít bên cháu hông bác?

Bà lão gật gù:

- À phải rồi, cái cô đội khăn bàn lông cũng có ôm gói đồ đi chung với chú em với cái chú bạn đồ tây xuống tàu hồi chiều...

Tư Cầu sốt ruột cắt ngang:

- Phải đó bác! Bác thấy cổ đi đâu hông bác?

- Ờ... bác thấy cổ ôm gói đi lên cầu tàu... bộ cổ hồng gập chú em mầy ở trên sao?

Tư Cầu đỏ mồ hôi hột lập cập hỏi thêm:

- Mà... bác có biết cổ đi đâu hông bác?

- Hồng biết chú em à! Phải dè chú em cần, hỏi nãy bác hỏi dùm cho... Mà có chuyện gì vậy chú em?

Thấy vẻ mặt Tư Cầu ngờ ngác, bà lão cũng lo ngại nói thêm:

- Hay là chú em lên quán trà Huế ở đầu cầu tàu hỏi thăm coi, hồng chừng cổ lên trên uống nước ngồi đợi chú em mà chú em đi huốt hồng thấy chẳng?

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thiệt khổ cho tui quá, bây giờ tàu sắp chạy tới nơi rồi...

- Chưa đâu chú em à! Tàu nó xúp-lê liên tu để hỏi khách chớ chưa có chạy liền bây giờ đâu... mà quán trà Huế trên đầu cầu tàu cũng gần xích đây chú em chạy lên đó hỏi thăm mấy hồi...

Tư Cầu lách cách ôm gói quần áo và ba ổ bánh mì bươn bả đi lên cầu tàu. Lên đến nơi, anh ta cũng vẫn không thấy tăm dạng Phấn ở đâu hết. Anh ta đứng xớ rớ trước sạp bán trà Huế một hồi, rồi rề lại:

- Bán cho tui một tô nước trà, dì ơi!

Bà bán nước trà múc trao cho anh ta một tô. Tư Cầu vừa đỡ tay bưng lấy vừa hỏi:

- TỰ nãy giờ dì bán ở đây, dì có thấy cô nào ôm gói đồ đi ngang qua đây hông hả dì?

Bà bán nước trà nhỏ toẹt cổ trâu xuống mé sông rồi cười đáp như phân bua với mọi người ở xung quanh:

- Ý trời ơi cậu hỏi tui câu đó tui làm sao trả lời cho được! Đó cậu coi, ở đầu cầu tàu này "thiên bang vạn lũng" người qua lại, tui đâu có thấy cũng hồng nhớ ai với ai hết!

Tư Cầu chán nản gật đầu:

- Ờ phải...

Vừa lúc đó tàu xúp-lê dồn một hơi bốn năm tiếng, Tư Cầu vội vã móc túi trả tiền cho bà bán trà Huế. Một anh phu xe lồi ngời uống nước bên cạnh tự nãy giờ nghe rõ câu chuyện mới lên tiếng hỏi Tư Cầu:

- Cậu muốn kiếm cái cô đó hả? Cậu đi chung với cổ phải hông!

Tư Cầu hấp tấp trả lời:

- Phải tui đi chung với cổ đó mà! Bộ chú có thấy hả?

- Phải cô mặc áo dài hường hường hông cậu?

Tư Cầu thở dài:

- Nếu vậy thì hồng phải rồi... Thôi, tui trở xuống tàu kéo trễ...

Anh phu xe lồi nín tay Tư Cầu lại:

- Ồi, tàu chưa chạy đâu mà cậu lo, tui ở đây hoài, tui biết mà, nó xích tới xích lui năm lần bảy lượt rồi mới

tách bến. Mà cậu đi với cô gì đó, cỗ chưa xuống, cậu tìm chưa ra thì ví dầu cho có trễ tàu đi nữa cũng chẳng ăn nhằm gì hết!

Tư Cầu ruột không biết tính thế nào. Trong lúc đó tiếng tàu xúp-lê cứ vang lên từng chập làm cho anh ta lính quỳnh thêm, anh ta vừa ngoái cỗ trông chừng phía dưới cầu tàu, vừa ngó mong lên trên phía đường lộ. Anh phu xe lúi lại chêm thêm vào:

- Chưa chạy đâu mà cậu! Phải cô bạn áo bà ba hông cậu?

Tư Cầu quay phắt lại:

- Sao? Bộ anh ngó thấy hả?

Anh xe lúi hơi ngập ngừng một giây rồi đáp luôn một hơi:

- ... Phải, tui thấy cỗ đi lên chợ, cậu có kiếm mời cậu lên xe tui chạy chỉ đường cho!... Cậu đừng sợ trễ tàu... Mà tui hỏi cậu: cậu hông kiếm ra cô gì đó thì dầu cho trễ hay không trễ tàu thì có ăn thua gì nữa chớ?

Tư Cầu nghe nói có lý nên lật đật theo anh xe lúi lên trên lộ. Anh xe lúi đưa nó đi năm đồng bẩy đổi rồi mà gặp cô nào mặc áo bà ba, Tư Cầu cũng lắc đầu cả. Cuối cùng, Tư Cầu bảo anh xe lúi đạp trở về cầu tàu.

Anh xe lúi cần nhằn một mình:

- Sao kỳ quá vậy cà? Cô đó có đi thì cũng lẫn quần mấy con đường này hay cùng lắm thì ở phía bến xe chớ đâu nữa! (rồi anh ta hỏi Tư Cầu) Hay cậu lên bến xe kiếm một bạn nữa coi cậu?

Tư Cầu lắc đầu:

- Tui chắc cỗ lên chợ mua sắm cái gì đó chớ gì, bây giờ thì hông chừng cỗ xuống tàu rồi mà mình hông hay.

Tới cầu tàu, Tư Cầu vội trả tiền cước xe. Tiếng xúp-lê dồn dập làm cho anh ta càng nôn ruột thêm. Anh ta vừa chạy đến nơi thì chiếc tàu cũng vừa mở đôi. Tư Cầu tay xách tay ôm vừa nhảy lên kịp trên sàn tàu thì chiếc tàu cũng từ từ tách bến quay mũi trở ra sông cái. Anh ta hồi hộp đi rút về phía sau lái để xem Phấn có trở xuống chưa... Ba chiếc ghé bờ hồi nãy trống không bây giờ đã có mấy người lạ hoắc chiếm hết!

Tư Cầu chết điếng trong lòng, đứng khựng lại đưa mắt ngó quanh, rồi nhìn kỹ từng người đàn bà mặc áo bà ba một... Không, không thấy Phấn đâu hết! Anh ta chuyền mấy ổ bánh mì qua để ôm chung luôn với gói quần áo và đưa tay vuốt mồ hôi trán. ... Ờ... hay Phấn và chú Ba bị người ta chiếm mất ghé nên đi chỗ khác rồi hay là cô ta chơi ác núp đâu đó để làm cho mình điếng hồn một lúc chơi!

Tư Cầu vội vã dón dác đi tìm Phấn và chú Ba, hết đàng phía mũi tàu rồi xuống tầng dưới... trước mũi, rồi sau lái... vẫn không thấy tâm dạng ai hết. Anh lại quay trở lên tầng trên đi về phía sau lái để rồi đứng sững lại đó. Anh ta trừng mắt nhìn lại ba chiếc ghé bờ nằm song song kia, nay đã có người khác đến nằm... Tư Cầu như không tin cái cảnh trước mắt mình là có thật. Anh ta lắc lắc đầu, đưa tay dụi mắt năm ba lượt... Không, cảnh ấy quả có thật mà! Anh ta đứng lựng khựng một hồi như người bị chóng mặt cố giữ lấy thăng bằng cho khỏi ngã rồi chập choạng đi rề lại phía chiếc ghé bờ đã nằm ban tối.

Lúc bấy giờ trời đã sáng mờ mờ... Người ngồi trên chiếc ghé bờ đó cũng trang lứa tuổi như Tư Cầu. Anh ta đến gần lên tiếng hỏi:

- Xin anh... anh cho tui hỏi thăm một chút..

Anh kia mau mắn ngược mặt lên. Tư Cầu rụt rè hỏi tiếp:

- Anh cho tui hỏi thăm... cái ghé này anh mượn lại hỏi nào vậy? Hỏi tối tui đã ở đây mà...

Anh kia ngồi quay lại:

- Ủa sao lạ vậy! Tôi cũng nằm đây từ hồi chập tối mà! Ghé này tôi mượn, anh hông tin đi hỏi người dưới tàu coi! Chắc anh lộn đa!

Tư Cầu lắc đầu:

- Mà thôi... cái đó cũng hông cần gì lắm... À anh, anh có thấy cô nào mặc áo bà ba, đội khăn bàn lông, tay ôm gói như tui vậy nè - đến đây... hỏi thăm ghé bờ... cũng như tui vừa rồi hông anh?

Anh kia chau mày suy nghĩ rồi lắc đầu đáp:

- Cô nào mặc áo bà ba, ôm gói... không, tôi không thấy có cô nào lảng vảng tới đây hết...

Rồi ngó thấy Tư Cầu có vẻ chưa tin, anh mỉm cười nói luôn:

- Không có thiệt mà! Không phải khoe với anh, chớ nếu có cô nào đến đây thì để gì lọt qua mắt tui được!

Tư Cầu thở dài:

- Thôi được... cảm ơn anh nghen!

Tư Cầu tính dợm bước đi, nhưng đôi chân như mắc cứng một chỗ. Anh ta đứng thừ người ra đó, thần thờ nhìn vào một dãy ba chiếc ghế bố... như muốn tìm giải một câu thai đồ ác độc, bí hiểm của số mạng...

Anh kia thấy Tư Cầu chưa chịu đi nên nói thêm:

- Anh Hai ơi! Về vụ ghế này, anh không tin, anh đi hỏi người dưới tàu lại coi... không phải tôi nhận ầu đầu! Tư Cầu không trả lời, khẽ nhún vai bỏ đi chỗ khác; đến Phấn, chú Ba kia còn có thể lạc mắt thì chiếc ghế bố kia đâu cho có bị người khác chiếm, anh cũng chẳng thấy lạ gì...

Đi được mấy bước, Tư Cầu nhớ trực lại bà lão ngồi nơi đầu băng cây hồi trước khi tàu chạy. Nó quay lại kiểm, nhưng bà lão cũng không còn ngồi đó nữa. Chắc lại đổi chỗ rồi! Buồn nản, Tư Cầu lủi thủi ôm gói quần áo, ba ổ bánh mì và xách tòn ten gói thịt xá xíu đi tìm một chỗ ngồi đỡ. Tầng trên, băng nào cũng chật cứng người. Anh ta lần xuống tầng dưới và đi thẳng ra phía mũi tàu.

Chỗ này lộng gió nên ai nấy cũng chê. Tư Cầu rề lại ngồi phịch lên băng cây, đặt gói áo, bánh mì lên gần chỗ bên cạnh rồi ngả lưng dựa vào vách buồng tàu ở phía sau. Anh ta cảm thấy mỗi một vô cùng... Không có Phấn, bây giờ anh ta đi đâu đây?

Tư Cầu muốn nuốt nước miếng như để dồn ép xuống sự ám ức đang dâng lên tới cổ, nhưng miệng thì khô quánh, lưỡi thì đắng ngòm... Anh ta ngoái cổ nhìn về phía chợ Cần Thơ: chợ Cần Thơ đã khuất vào trong hàng dương và anh ta chỉ còn thấy dãy tiệm cửa ngoài vòm. Chiếc tàu đã chạy được một khoảng khá xa, và chạy giữa sông chớ không cặp theo bờ. Khúc sông Bassac này trống trơn không vướng cồn, cù lao nên càng thêm mênh mông. Tư Cầu ló đầu ra ử rử nhìn xuống mũi tàu đứng phẳng phẳng rẽ nước. Một dề lục bình tấp vô mũi tàu bứt ra làm đôi, bị sóng giật ra hai bên, trôi lên hụp xuống, rồi lênh bênh trôi một cách riêng rẽ và bơ vơ trên mặt nước sông...

◦ ◦
◦

Hồi lúc nãy, trong lúc Tư Cầu xãng xái ôm bánh mì đi xuống tàu thì trên này Phấn cũng lúc thúc theo anh khách lên nhà ngủ Tây Hồ kiểm mượn phòng. Tới cửa nhà ngủ, Phấn mắc cỡ đứng khựng lại ngoài lề đường không chịu đi vô. Anh khách quay lại ngoắc nó:

- Vô đây em Ba!

Rồi thấy Phấn vẫn còn ngần ngại, thêm mấy anh bồi phòng ngủ chạy ra ngó chăm bằm hai người nên anh khách vội quay lại gần Phấn nói nhỏ nhỏ:

- Đi vô đại đi em Ba! Em Ba cứ... mạnh dạn đi theo tôi như thường chớ em Ba cứ kè kè hoài, người ngoài họ nhìn vô dễ... sanh nghi này khác lắm!

Nghe nói vậy, Phấn làm gan cúi gầm mặt xuống lúi lũi theo anh khách đi vô. Đến nơi, anh khách xí xô xí xào tiếng Tàu một hồi với người quản lý khách sạn, rồi một người bồi cầm chìa khóa dắt hai người lên phòng trên lầu...

Khép cửa phòng lại đàng hoàng, anh khách quăng nón và cặp da lên trên nệm giường rồi tiến đến gần Phấn tươi cười hỏi:

- Sao em Ba, em Ba coi chỗ này có được không? Đó, em Ba coi tôi nói có đúng boong hông? Tôi chỉ cần nói qua vài tiếng là mình có phòng ở liền khỏi mắc công mắc linh gì hết!

Phấn không trả lời mà đứng nhíu mày nhìn các đồ vật bày biện trong phòng: từ chiếc giường Hồng- Kông rộng thênh thang có trải ra trắng đến cái tủ có kiếng soi nửa bên cánh, thau nước, cái ống nhỏ... tất cả những món đó sao có vẻ lạnh lẽo, trơ trẽn và... dễ sợ làm sao! Và bỗng nhiên Phấn rùng mình. Liếc mắt thấy thế, anh khách vội nghiêm nét mặt lại và dịu dàng bảo Phấn:

- Em Ba, em đưa gói quần áo đó cho tôi để tôi cất vô tủ chớ làm cái gì mà em ôm kè kè hoài vậy?

Phấn lẳng lặng trao gói đồ cho anh khách và đợi khi anh này quay ra, cô mới rụt rè hỏi:

- Anh Ba!... Hồng biết mình mở cửa ra đàng trước đứng được hông hả anh?

Anh khách nhăn mặt nhưng rồi lại sốt sắng đáp:

- Ý tôi quên nữa! Em Ba cứ mở cửa ra đại phía đàng trước đi. Mình đứng ở đó ngó xuống... dưới bến tàu thấy rõ lắm mà!

Phấn vừa đưa tay vặn cái hột xoài cửa thì anh khách vội chạy lại mở dùm... Cửa mở hé, Phấn lách ra phía

ngoài bao lơn rồi quay vào nói với anh khách:

- Thôi anh Ba vô nằm nghỉ đi! Anh để thầy kê tui ngoài này một mình được rồi!

Anh khách do dự một giây, rồi gật đầu:

- Được rồi, em Ba ở ngoài đi... mà em Ba nhớ đừng nép qua một bên nghen!

Vừa lúc đó, có tiếng tàu xúp-lê liên hồi. Anh khách lộ đầu ra:

- Cha, không biết chiếc nào chạy mà xúp-lê dữ quá!

Phấn bôn chồn ngó mong xuống bến tàu:

- Ủ, hông biết chiếc nào chạy đó...

Anh khách lặng lẽ rút vào trong phòng và khép cửa lại.

Ở ngoài này, Phấn nhìn kỹ từng người một lên xuống dưới cầu tàu, nhưng cái mái nhà lồng ở khoảng đầu cầu che khuất rất nhiều và càng làm cho cô thêm sốt ruột. Bỗng Phấn thấy Tư Cầu từ dưới mái nhà lồng chạy ra leo lên xe lô:

- Ủa, anh Tư ảnh tính đi đâu nữa cà!

Cô dợm mở miệng reo tên Tư Cầu nhưng lại thôi, rồi cô vói tay định mở cửa phòng chạy tuốt xuống với Tư Cầu... nhưng vừa ngoái cổ nhìn lại, cô đã thấy chiếc xe lô chở Tư Cầu đi được một khoảng xa về phía nhà lồng chợ. Cô chồm ra, nghiêng mình trên lan can lầu nhìn mút mắt theo hướng đi của Tư Cầu.... Đoạn cô tắt tả mở cửa chạy vô kêu anh khách:

- Anh Ba, hông biết anh Tư ảnh lên xe lô chạy thẳng xuống chợ làm chi hả anh? Hay là ảnh đi kiếm tui mình?

Anh khách đang nằm hút thuốc trên giường vội ngồi nhồm dậy:

- Chắc là vậy rồi! Nhưng... không sao đâu em Ba, không để gì ảnh mò ra chỗ này... Mà thôi, muốn cho chắc ăn, tôi đi xuống dưới lầu dặn trước mấy anh bồi hể có ai hỏi thì nói không biết. không thấy gì hết!

Nói xong, anh ta vội vã đi xuống dưới lầu, Phấn đứng thờ người ra đó một hồi rồi mở cửa ra phía trước lan can ngó chừng xuống phía cầu tàu.

... Tiếng tàu xúp-lê "tun, tun" từng chập càng làm cho Phấn thêm nôn nao, thêm bứt rứt, thêm xót xa trong lòng. Cô lính quỳnh thò ra thụt vô, chạy tới chạy lui nội cái khoảng bé nhỏ trong lan can trước lầu... Cuối cùng, cô mở cửa định chạy xuống đường để kiếm Tư Cầu, nhưng vừa lúc cô lập cập bước xuống bậc thang lầu, thì anh khách cũng vừa ở dưới hồi hả đi lên... Phấn ngơ ngác nhìn anh khách. Anh này chừng hững nhìn lại cô ta:

- Ủa, em Ba đi đâu đây?

Phấn thấy cứng họng nhưng cũng ráng đáp cho xuôi:

- Ờ... tui đi kiếm anh đây... Sao, anh xuống nói với họ xong chưa?

Anh khách vồn vã trả lời:

- Có cái gì đâu mà hông xong! (rồi anh ta hỏi thêm) Tự nãy giờ em Ba có thấy cái gì... lạ không?

Phấn lắc đầu:

- Hông có gì ráo anh à! Anh Tư ảnh đi đâu mà chưa thấy quay trở lại...

Thôi để tui trở lên ra đằng trước canh chừng coi!

- Ủ phải đi!

... Phấn đứng ngóng chừng mười phút thì chiếc xe lô chở Tư Cầu cũng vừa quay trở lại. Cô vội nép mình xích vô trong và nhón chân nhìn kỹ xem Tư Cầu xoay trở ra làm sao. Và đứng trên này, Phấn nghe tiếng xúp-lê vang rền, máy tàu đã bắt đầu chạy xinh xịch. Cô lại thấy người ta lẳng xăng đi mở đờn tàu. Trong lúc đó ở trên bờ, Tư Cầu còn lui cui đếm tiền trả cước xe và còn chỉ chỗ qua lại gì đó với bác xe lô. Phấn hồi hộp nói lầm bầm một mình: "*Trời đất ơi, tàu chạy bên đit mà sao ảnh cứ đứng cù cưa cù nhây ở đó hoài vậy kìa!*"

Vừa lúc đó, Tư Cầu ba chân bốn cẳng chạy ủa xuống dưới cầu tàu rồi nhảy phóc lên kẹp trong lúc tàu đã đang ra khỏi bến hơn một thước tây... Phấn vượt ngược thờ ra, rồi nhìn trôn trời vào tầng trên chiếc tàu để ráng phân biệt Tư Cầu trong đám hành khách để tìm xem Tư Cầu đứng đâu, ngồi đâu, nhưng hoài công... Chiếc tàu đảo một vòng để quay mũi chạy thang ra ngoài vòm, và khi nó đi ngang trước nhà ngủ Tây Hồ, Phấn cảm thấy đau nhói trong lòng. Hai tay cô vịn chặt lấy thành lan can lầu. Cô muốn gào to lên "anh Tư, anh Tư", nhưng mấy tiếng ấy nghẹn ừ nơi cổ họng..

Gần tới vòm và sắp chạy ra ngoài sông cái, chiếc tàu xúp-lê lên mấy hồi. ... Rồi Phấn chỉ thấy mấy ngọn đèn đỏ nhấp nháy sau lái tàu và đám tàn lửa lốm đốm thỉnh thoảng bay tủa ra theo từng bực khói đen...

Nói xong, anh ta nằm lăn lên chiếc gối phía trong giường, rồi xô nhẹ một chiếc gối khác lại gần Phấn:

- Thôi nằm xuống nghỉ đỡ một chút đi em Ba!

Phấn ngó xuống mặt giường trải ra trắng tinh và không mấy gì rộng rãi cho lắm, e ngại hỏi anh khách:

- Bộ... nằm nghỉ luôn ở đây hết sao?

Anh khách ngóc đầu lên chống tay lên má và hơi mỉm cười đáp:

- Thì em Ba coi: nội trong phòng có một cái giường Hồng-kông này thôi thì mình cũng phải... nằm đỡ cho qua một vài giờ nữa vậy thôi, chớ chẳng lẽ tôi với em ai nhường cho ai bây giờ... hay là hai đứa cứ ngồi cú xụ đó cho tới sáng hay sao?

Phấn vừa dợm đứng dậy vừa nói:

- Hay là anh Ba mệt anh nằm nghỉ đi, để tui ngồi chơi đàng trước cũng được rồi, chớ thiệt ra tui ngủ nghề gì được nữa!

Anh khách vội níu cô xuống:

- Ấy, em Ba làm vậy coi sao được! Hay nếu em Ba muốn ngồi suốt đêm thì tôi cũng ngồi theo luôn!... Mà ngồi như vậy, muỗi cắn chết chịu gì thấu! Mình đã chịu tiền phòng thì tội gì phải đưa lưng ra hành thân hành xác như vậy! Thôi... chịu khó nằm nghỉ một chút đi em Ba!

Phấn thở ra:

- Thì đành vậy! Nhưng kỳ quá...

Anh khách làm bộ cau mày:

- Coi có cái gì đâu mà kỳ! Ở đây, quanh đi quẩn lại chỉ có em Ba với tôi có ai đâu nữa chen vô mà em Ba cho rằng kỳ?

Rồi anh ta lấy tay vỗ vỗ xuống đệm như để chỉ chỗ cho Phấn ngã lưng:

- Nằm xuống đây đi em Ba! Trước hay sau gì thì... cũng vậy chớ có cái gì khác nữa mà em Ba mắc cỡ hay ngại ngùng hồng biết!

Phấn rón rén nằm chò co một bên và đầu mặt lại với anh khách, rồi đồng đánh nói:

- Đó tui nằm rồi anh có vừa ý hông? Thiệt mới rành rành đây mà anh bắt ép tui đủ chuyện hết đó nghen!

Anh khách, mắt thì lim dim nhìn Phấn, còn miệng thì cười mỉm chi:

- Em Ba đừng nói lố cho tôi quá đa nghen! Chưa có chút xíu gì hết mà "đủ chuyện" sao được?

Vừa nói xong, anh ta đưa tay qua quàng lấy cổ Phấn. Phấn vội thụt né ra sau làm cho chiếc đệm lò xo rung rinh như bị ai xô lắc. Cô hoảng hồn vội đưa tay chụp níu lấy mép giường, rồi xèn lên nói:

- Cha, cái thứ giường này nằm thì êm, mà coi bộ không được vững chãi như mấy bộ ván dưới mình...

Anh khách cười lớn, nhún mình lên xuống trên đệm mấy cái rồi nói:

- Ý trời ơi, giường Hồng-kông của người ta mà em Ba dám chê chớ! Đó, thử thời em Ba nhào lộn ở trên cũng không hề hấn gì hết.

Phấn nghe nói vậy, ưỡn người lên xuống nhẹ trên chiếc đệm như để thử xem sao, rồi quay đầu lại liếc nhìn anh khách và mỉm cười một cách bí hiểm. Anh khách làm gan ngóc mình lên ôm nghiêng lấy cô và hôn một hơi lên má, lên cổ... Phấn ngồi vụt dậy vừa xô nhẹ anh ta ra rồi làm bộ bĩu môi nói:

- Kỳ quá... thì để thùng thùng hồng được sao? Tui có biển đi đâu mất được mà anh chộp rộp quá vậy?

Rồi cô lấy ngón tay xĩa vào trán anh khách:

- Xí! Làm như chết thèm chết khát hỏi đời nào vậy.

Anh khách ra vẻ nhăn nhó:

- Em Ba ác lắm nghen!... Cái điệu này thì chết còn sướng hơn!... Không thèm mà làm sao tôi lại bỏ công ăn việc làm qua một bên, để giờ phút này còn ở đây với em Ba như vậy hả!

Anh ta đặt bàn tay lên vai Phấn, rồi từ từ xoa nhẹ xuống cánh tay tròn lẳn. Thấy Phấn ngồi yên, anh ta đâm ra lúng túng ngang... Anh ta ngược mắt lên nhìn bóng đèn điện trên trần nhà đoạן áp úng hỏi:

- Tôi... tắt đèn nghen em Ba!... Mình ngủ để đèn... chói mắt lắm!

Nghe anh khách nói vậy, Phấn để ý nhìn lên ngọn đèn sáng trưng và gật gù đáp:

- Ừ phải, đèn khí sáng quá há!

Anh khách vội nhoi người lên với tay nhận vào quả nút điện treo ở đầu giường. Phấn vừa nghe tiếng "cắc" là gian phòng tối om:

- Ủa, anh tắt đèn gì mau...

Cô chưa nói dứt lời thì anh khách đã ôm ghì lấy và hôn cô cùng nằm vật xuống. Phấn định tông ra, nhưng lại nằm yên: sớm hay muộn gì đàng nào thì cũng phải vậy, anh khách đã lo xăng vắng xéo véo vì mình đâu lẽ để

cho anh ta... không ngờ! Phấn bắt giặc thờ dài, ruỗi chân ra và cảm thấy bình tĩnh một cách lạ lùng. Cô nghe rõ mồn một tiếng thờ dốc của anh khách ở bên tai, tiếng trái tim của anh khách đập dồn dập như gõ liền lên trên ngực cô ta.

... Anh khách đã nâng niu, ôm ấp Phấn một cách đầy đủ và đậm đà như cô ta chưa từng được hưởng như thế bao giờ... Nhưng mắt cô vẫn mở trừng trừng nhìn lên khoảng nóc mùng và còn tự nhủ rằng dấu sao trong tương lai được gắn gũi chung chạ với một người đàn ông như anh khách cũng không phải là một sự không ưng ý!

Phấn bỗng để ý lắng tai nghe tiếng gió thổi vi vu qua hàng dương dọc theo mé sông gần phía cầu tàu... Và tự nhiên cô thấy nhớ lạ lùng một tiếng gió khác: tiếng gió thổi ào-xào qua đám cây chươn bầu trên giồng vắng... với một Tư Cầu vụng về, nhưng cảm động hơn biết bao nhiêu!

... Anh khách luồn tay dưới nách Phấn ghì chặt lấy đôi vai của cô, rồi kề miệng sát tai hỏi nho nhỏ:

- Em Ba, em còn... ngủ hay thức?

Phấn định trả lời một tiếng "thức" gọn lỏn, khô khan nhưng rồi cô lại chỉ ừ hử ú ớ trong miệng... Anh khách siết mạnh lay đôi vai ấy thêm một chút nữa... Và Phấn một tay đặt nhẹ lên lưng của anh ta, một tay quơ núu lấy mép nệm giường. Những tiếng xúp-lê của một chiếc tàu nào ở biệt mù ngoài sông cái vang vọng lại từng hồi một, những tiếng xúp-lê rời rạc, u hoài...

4.

Trời đã sáng rõ từ bao giờ. Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách buồng tàu và gục đầu lên đầu gối, ngủ mê mết. Gió ào ào lùa vô trước mũi tàu làm Tư Cầu co rút thêm vì lạnh. Sau một ngày đi xe mỗi mết và một đêm đầy những xúc động, anh ta ngủ say đi lúc nào cũng chẳng rõ... Thêm vào đó còn có tiếng máy tàu xinh xịch chạy đều, tiếng nước reo rào rào hai bên mũi tàu... ...Một bàn tay nắm lấy vai Tư Cầu lắc mạnh mấy cái liền:

- Ể nì! Thức dậy chớ!

Tư Cầu giật mình, buông vội chân xuống, ngừng đầu lên hỏi lại:

- Cái gì đó? Bộ tới rồi hả?

Những tiếng cười hô hố trả lời cho câu hỏi của anh ta. Đó là hai anh khách đi bán giấy tàu: một người ôm cái hộp đựng tiền tròn dài hình dáng như một ngăn gào mên bằng thau sáng nhoáng có nắp đậy chia hai ngăn, còn người kia chỉ cầm một tập giấy vé tàu và một cây viết chì. Cả hai đều vận xà rồng và mặc áo sơ mi trắng bỏ vô trong. Anh ôm hộp tiền lên tiếng:

- Tới đâu mà tới!... Mua giấy tàu đi nì!

Tư Cầu ngồi ngay lại:

- Ủa, chú nói gì lạ vậy? Mua giấy tàu gì nữa hả?

Anh khách có vẻ bực mình:

- Thì nì đi, nì phải mua giấy tàu chớ cái gì mà hỏi! Bộ tính đi cộp hả?

Anh khách cầm xấp vé tàu cũng nói chêm vào:

- Thôi mua giấy đi cha nội để tui còn ra sau lái nữa!... Hay là anh mua rồi thì đưa tui coi đi!

Tư Cầu nhớ lại vụ ghé bố bị chiếm mất hồi tối nên sẵn dịp cự nự lại luôn:

- Hồi chiều, tui tui có mượn ba cái ghé bố trên tầng trên... tui tui mới có đi lên bờ một chút mà dưới này mấy chú để cho người khác dành hết! Bị có... một mình tui đi chớ hai người kia... ở lợi, nên tui hồng thêm nói tới vậy mà bây giờ mấy chú còn bắt tui mua giấy tàu nữa chớ!

Hai anh khách ngờ ngác nhìn nhau, lắc đầu. Anh cầm tập vé tàu quay lại hỏi Tư Cầu:

- Anh nói vậy tui cũng hay vậy anh làm ơn cho tui coi giấy tàu rồi mới biết được.

Nghe hỏi đến vụ giấy tàu, Tư Cầu giật mình tự nghĩ: "*Chết cha! Chú Ba chú cất giấy tàu mà chú lại đi xuống trễ bị kẹt trên chợ Cần Thơ bây giờ mình lấy đâu ba cái giấy mà đưa cho họ!*" Anh khách hỏi thêm:

- Sao, bộ hồng có giấy hả?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Có... chớ sao không! Nhưng bị chú Ba chú cất hết rồi...

- Chú Ba nào?

- Chú Ba đi với tui, chú Ba... cũng như hai chú vậy.

Anh khách ôm hộp tiền cự nự:

- Nị đừng giỡn nghen! Thôi hông nói oong đơ gì hết, nị có giấỵ thì đưạ ra mà nếu chưa thì nị chịu khó mua đi!... Hay là nị đi tàu mà hông có tiền trả, thì cũng nói thiệt để rồi tui tính?

Tư Cầu nổi cáu:

- Tui nói thiệt mà! Bộ mấy chú nói tui hông có tiền hả?

Anh khách cầm tập vé tàu giờ tay vỗ nhè nhẹ lên vai Tư Cầu như để vuốt giận:

- Thôi, nếu bây giờ anh có mua giấỵ tàu rồi thì chịu khó đưạ ra cho tui tui coi, còn nếu chưa, thì sẵn anh có tiền đó, anh làm ơn mua giấỵ cho xong đi, để khỏi nói qua nói lại gì cho mất công.

Tư Cầu đành chịu:

- Bị chú Ba chú trể tàu, bây giờ tui mua giấỵ khác chớ sao...

Rồi Tư Cầu vừa móc túi lấy tiền vừa hỏi:

- Bao nhiêu tiền vậy chú?

- Anh đi đâu, anh nói tui mới biết mà tính chớ!

Tư Cầu thở dài rồi lẩm bẩm:

- Thiệt cũng chẳng biết đi đâu bay giờ...

Anh khách nghe được, tròn xoe mắt hỏi lại:

- Coi, sao lạ vậy! Anh đi đâu anh hông biết sao?

Tư Cầu ngật ngừng một hồi rồi nói:

- Thôi được, chú bán cho tui một cái giấỵ đi tuốt lên Sài Gòn cũng được...

Cả hai anh khách ngó sừng nó và hỏi dồn một lượt:

- Nị đi Sài Gòn?... Anh đi Sài Gòn?

Tư Cầu thản nhiên gật đầu:

- Phải, tui đi Sài Gòn.

Rồi thoáng thấy vẻ mặt ngờ ngác của hai anh khách, anh ta hỏi thêm:

- Mà cái gì nữa đó?

Anh khách ôm hộp liền vọt miệng nói một hơi:

- Tàu này là tàu đi Nam Vang mà nị nói đi Sài Gòn hả? Bộ nị muốn phá tui tui hay sao chớ?

Anh khách kia ôn tồn hơn:

- Phải, anh à, tàu này chạy đường Nam Vang bộ anh hông biết sao?

Tư Cầu đứng phất dậy, lắp bắp hỏi lại:

- Bộ đi Nam Vang thiệt sao hai chú?

Rồi không chờ câu trả lời, anh ta nhăn nhó kêu lên:

- Như vậy chết cha tui rồi! Cái điệụ này tui lộn mẹ nó rồi còn gì!

Anh khách ôm hộp tiền cắn nhần:

- Bây giờ nị mới biết nị lộn hả? Nị lộn xộn hết cỡ mà. Hết kêu bị chiếm mất ghé bố, bây giờ lại đòi đi Sài Gòn, mà tàu thì chạy lên Nam Vang... Phải ngộ gặp mười người như nị thì có môn dẹp tàu sớm chớ làm ăn gì được!

Tư Cầu cầm xấp giấỵ bạc trong tay đứng như chết rồi. Anh khách bán vé tàu gục gặc đầu ngó anh kia giảng giải:

- Thôi đúng rồi! Cha nội này đi trể rồi chạy xuống nhắm mắt nhắm mũi phóng đại lên tàu của mình chớ không dè tàu chạy Nam Vang. Phải mà, hai chiếc đi Sài Gòn và Nam Vang đậu khít nhau, giờ chạy cũng xê xích nữa nên chả mới dễ bị lộn...

Rồi anh ta quay lại hỏi Tư Cầu:

- Bây giờ anh tính sao đây?

Tư Cầu ủ rũ đáp:

- Thiệt tui bây giờ... hết biết rồi! Hay có chỗ nào tàu ghé lại để tui đi trở lại Cần Thơ, hay có đường nào khác lên Sài Gòn hông chú?

- Có thì cũng có rồi... nhưng anh có xuống thì cũng lờng chông ở đó chớ có đi đâu được. Giắc này đâu còn xe cộ nào chạy nữa, anh phải đợi ít lăm là qua sáng ngày mai mới tính được.

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Cha, như vậy kẹt cho tui quá há!

Anh khách ôm hộp tiền lại hỏi thục:

- Bây giờ nị tính thế nào thì tính mau đi, để ngộ còn đi bán giấy cho hành khách nữa chứ bộ có mình nị đi sao?

Tư Cầu ngó tới ngó lui khoảng trước mũi tàu để tìm một người đồng hành may ra họ có chỉ vẽ cho được chút gì chẳng, nhưng chung quanh anh ta trống trơn: hành khách sợ gió lạnh không một ai chịu ra đó ngồi hết.

Anh khách kia thấy vậy ái ngại nên lôi anh cầm hộp tiền đi:

- Thôi mình đi để cho ảnh suy tính khi nào bán giấy phía sau lái xong xuôi, mình hỏi lại ảnh cho chắc hơn...

Anh kia cần nhằn trong miệng một vài tiếng rồi cũng nghe lời bước đi, nhưng còn quay đầu lại dặn Tư Cầu:

- Nị muốn xuống đâu thì tính cho đàng hoàng đi, một hồi nữa ngộ trở lại nghen!

Tư Cầu đang xụ mặt nhìn ra mặt sông bỗng quay phắt trở vô vừa đưa tay ngoắc vừa kêu:

- Ê, hai chú? Trở lại đây bán giấy luôn cho tui đi!

- Gì nữa đó cha nội?

Tư Cầu sáng giọng:

- Bộ tính cho tui đi không hả?

Anh khách ôm hộp tiền te te chạy lại:

- Mà bận nầy nị tính đi đâu mới được chứ?

Tư Cầu buông thông một câu:

- Tui đi Nam Vang.

Anh khách trợn mắt:

- Nị đi Nam Vang?

- Thì tàu của chú chạy Nam Vang thì tui đi lên Nam Vang chứ sao?

Anh khách cầm vé tàu hỏi chen vào:

- Như vậy anh nhứt định đi luôn lên Nam Vang chứ không quay trở lại chứ?

Tư Cầu gạt đầu:

- Phải, đây nè tiền đây, (nó rút ra một tấm giấy hai chục) chú thối lại cho tui đi.

Anh khách liền lấy tiền trao cho anh kia và lấy bút chì biên vài chữ trên giấy tàu đoạn xé ra đưa cho Tư Cầu:

- Đây, anh cầm giữ cho kỹ giấy này (rồi anh ta ngáp ngừng hỏi thêm)... mà bây giờ anh tính lên Nam Vang làm chi đó?

- Ờ... tui lên trên đi... mần ăn. Hồng lên Sài Gòn thì lên Nam Vang vậy... chứ bộ chịu chết sao!

Anh khách thâu tiền đếm mấy tờ giấy bạc trao cho Tư Cầu, rồi như còn thắc mắc điều gì, anh ta lại hỏi thêm:

- Nị lên Nam Vang thiệt chứ?

Tư Cầu nổi nóng quắc mắt, hỏi lại:

- Ừ, tui đi Nam Vang đó rồi sao?

Anh khách vội kéo anh bán vé rảo bước đi:

- Nị đi thì... đi chứ ai nói gì đâu...

Tư Cầu thở ra như trút một gánh nặng, rồi cẩn thận cặp tấm giấy tàu vào trong xấp giấy bạc bỏ luôn vô túi áo. Anh ta nhìn quanh quần một hồi bỗng chợt thấy mấy ổ bánh mì để trên băng cây gần gói quần áo. Anh ta hằm hằm bước lại chụp bó bánh mì dơ lên tính dục luôn dưới sông, nhưng rồi như nghĩ ra cách trả thù... hợp lý hơn, anh ta đặt trở lại chỗ cũ, và xăng xái ngồi xuống băng mở phăng gói thịt xá xíu ra ăn ngon lành một hồi hết gần một ổ bánh mì dài... Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu móc túi nhái ra tẩn mẩn vắn một điều thuốc lớn gần bằng đầu ngón tay cái, rồi khom lưng dùng hai bàn tay vừa bật quẹt vừa che gió đốt điều thuốc. Đoạn anh ta đứng dậy ôm luôn gói quần áo và mớ bánh mì còn lại lên, lách cách đi về phía sau lái để kiếm nước uống.

Đi được vài bước, anh ta cúi xuống vò tay xách tuốt hai chiếc guốc mà Phấn mua cho anh ta dưới chợ Trà Ôn lên, rồi lại thông dong vừa đi vừa phì phà điều thuốc rê trên miệng...

◦ ◦
◦

Tàu chạy gần tới Nam Vang thì có một người hành khách đứng tuổi mon men ra phía trước mũi tàu. Tư Cầu thấy vậy cà rà lại làm quen:

- Chú cũng đi Nam Vang phải hông chú?

Người kia mau mắn trả lời:

- Phải, còn chú em cũng vậy chứ?

- Tui cũng đi Nam Vang... Chú lên trên để mua bán hay có việc chi?

- À, qua lên thăm người chị của qua buôn bán ở ngoài chợ Nam Vang... chỉ bán cơm đĩa, bánh hỏi, bánh đập cũng khá ớn...

Rồi người kia cười hỏi lại luôn:

- Còn chú em lên trên làm gì vậy? Nam Vang đi dễ khó đi đó nghe!

Tư Cầu cũng gượng cười đáp:

- Có lẽ chú nói đúng. Tui đi phen này chắc ở biệt luôn chứ hết quay địa được...

Nói xong, anh ta ngó mông ra ngoài sông và thờ dài sườn sượt. Người kia thoáng nghe thấy như vậy, tò mò quay lại hỏi:

- Coi sao vậy? Qua vui miệng nói chơi vậy mà chú em!... Hay là chú em có chuyện gì trắc trở chẳng? Qua... hỏi như vậy kể ra cũng hông phải, nhưng qua thấy chú em mày còn nhỏ tuổi...

Tư Cầu vội đáp:

- Ôi có gì đâu mà chú phải nói như vậy... Thiệt tình, tui hông dám nói dẫu gì chú, chuyến này tui liều mạng đi càn vậy thôi chứ có tính lên trên này té mò té tổ gì... Dưới nhà tui công ăn việc làm đặng đặng đề đề đó chứ bộ rảnh rang gì sao mà tui phải bỏ xứ đi như vậy...

Người kia nghe Tư Cầu nói vậy ái ngại nắm lấy tay nó:

- Chú em có việc gì... trặc trẹo đó, chú em nói cho qua nghe có được chẳng? Chú em lên Nam Vang lạ nước lạ cái rồi biết xoay xở ra sao? Qua có bà con ở trên có bề gì qua chỉ bảo giúp cho... Qua thiệt tình nói ngay như vậy, chứ qua không sợ mịch lòng mịch bề gì hết! Dầu sao qua cũng trọng tuổi hơn chú em...

Tư Cầu cảm động để yên bàn tay mình trong bàn tay nhăn nheo nhưng chai cứng của ông khách lạ rồi buồn bã đáp:

- Chú đừng nói vậy, chú tuổi tác cũng đáng bực cha chú của cháu rồi (bây giờ Tư Cầu mới xưng là "cháu").. câu chuyện của cháu thiệt cũng lắm éo le, chú có lòng thương thì cháu hông dẫu diêm nữa làm gì! Đầu đuôi nó như thế này đây chú...

Rồi Tư Cầu ngập ngừng kể lại chuyến đi của anh ta với Phấn cho đến lúc đi lộn tàu cho người khách lạ nghe không sót mấy may. Ông khách nghe xong như thích chí điều gì cầm cái nón cối gõ đánh cốp xuống băng cây rồi cười ha hả:

- Thật sao giống cái chuyện của qua hồi xưa quá! Xin lỗi chú em... qua nhớ hồi qua trạc tuổi như chú em này, đã có lần qua lén bán gần cả trăm gạ lúa của ông già qua để qua dắt con mèo của qua dông tuốt lên Châu Đốc...

Tư Cầu vội hỏi:

- Rồi sau ra sao chú?

Ông khách nhăn nhó rồi lại cười khì:

- Còn ra sao nữa? Mồ tổ cha nó, nó ăn xài đã đời rồi nó cho mình leo cây thấy ông bà ông vải...

- Rồi sao chú?

- Còn sao nữa! Rồi chú cụp đuôi trở địa thiếu điều bị ông già ổng cạo đầu, rồi ổng bắt cưới vợ liền... Đó, thím của chú em bây giờ đó (nói đến đây, ông khách có vẻ mơ màng)... Thiệt con vợ của qua bây giờ tốt hết sức, một tay bả lo liệu hết chú em à! Chớ đừng nói ham mấy cô huê dạng bóng dáng chú em ơi... Tốt mã thì rã đám sớm đó chú em à!

Tư Cầu nghe ông khách lạ nói như vậy ngồi làm thinh. Ông khách ái ngại đến vỗ vai anh ta nói thêm:

- Việc đời nó như vậy đó chú em ơi, hơi sức đâu mà mình buồn. Hông có con này thì còn con khác, làm thân con trai mà sợ gì chú em nó!

Tư Cầu trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Chú à... ý, cháu quên hỏi chú thứ mấy để cháu kêu cho tiện?

- Ờ, chú thứ bảy.

- Chú Bảy à, cái việc của cháu với con Phấn mà cháu nói hồi nãy đó, coi vậy chứ cũng còn có chỗ mập mờ, bán tín bán nghi...

- Cái gì mà mập mờ? Nó ề ề ra đó!

- Vì cháu đi lộn tàu, cháu sợ con Phấn lên chợ xuống kịp tàu đi tuốt lên Sài Gòn rồi, và hông chừng bây giờ đang lóng ngóng hông biết cháu lạc ngã nào rồi!

Chú Bảy xì một cái rồi hăng hái nói:

- Lóng ngóng cái khỉ khô họ! Chú em sao thiệt thà quá đỗi... Cái con ngựa bà trời với thằng diêm bầy da đó sắp đặt đâu sẵn hết rồi: đưa đi trước, đưa còn lại bày đặt sai chú em mua bánh mì để khơi luôn cho có cặp...

Mà lẩm ngẩm ra tụi nó coi vậy mà ăn ở cũng có nhơn lảm, nó còn để lại cho chú em sáu chục đồng để ăn đường địa xứ, chớ qua hồi đó lụi bộ thấy mờ... Mà sao chú em hồng trở địa nhà, chớ đông lên trên này làm gì ngang xương vậy?

Tư Cầu nhún vai:

- Cháu có ba đầu sáu tay cũng hồng dám trở địa dưới nữa chớ đừng nói như vậy. Với phần cháu đi lộn tàu, cháu tức mình đi tuốt luôn để coi lụi nó bỏ cháu như vậy mà cháu có chết hông!

Chú Bảy lại vỗ về Tư Cầu:

- Ôi thôi chú em ơi, tình đời nó chớ để như vậy đó, hơi sức đâu mình tức. Chú em đi chuyến này ráng lo làm ăn đi rồi coi đám nào tử tế chắm một đám... Tụi mình đàn ông con trai đâu có sợ ế vợ!

Tư Cầu buồn bã đáp:

- Cái gì chớ cái chuyện vợ con hay đàn bà con gái đó, thì cháu tổn tới già rồi... Mà dầu cho con Phấn nó bỏ cháu, cháu thề không ngó tới ai nữa hết...

Chú Bảy nhăn nhó xô nhẹ vai Tư Cầu:

- Coi, sao lạ vậy? Mất con này thì kiếm con khác, chớ bộ cần nó lảm sao! Có mợ thì chợ cũng đông, mà bằng không có mợ thì chợ cũng không thua gì... Bộ chú em tính ở vậy suốt đời để thờ nó sao?... Đó, hồi qua mới lằm vô cảnh như chú em bây giờ, ban đầu qua cũng nghĩ như vậy, nhưng thôn môn rồi cũng êm ru hết! Dao chém còn để thọ chớ thứ mắc toi đó hể nó đi qua là đi tuốt luốt đó chú em ơi!

Tư Cầu nghe chú Bảy nói như vậy không cãi lại, mà cũng... không tin, nhưng anh ta buông thõng một câu để khỏi làm phật lòng ông khách mới quen:

- Dạ, chú Bảy nói vậy để cháu ráng thử coi...

Chú Bảy gật gù:

- Ừ phải đa chú em! Chú em nghe theo lời qua đi, con đường đó qua có trải qua rồi nên mới biết. Hồng nói dẫu gì chú em, qua thấy chú em nhỏ tuổi hiền lành nên qua cũng thương lảm! (rồi như nghĩ ngợi đến một dự định gì chú Bảy lằm bằm như nói một mình)... Phải chi chú em chịu theo qua, sau khi qua lên Nam Vang thăm bà con rồi cùng trở địa dưới Châu Đốc ở với qua... Thế nào má bày trẻ, con Thắm và mấy đứa nó ở nhà cũng... quý chú em như qua đây vậy.

Tư Cầu cảm động nắm nhẹ tay chú Bảy:

- Thiệt cháu gặp chú Bảy đây cũng là do phước lớn ông bà để lợi. Để yên rồi đây, thế nào cháu cũng hỏi thăm lần mò đến thăm chú, thím Bảy và mấy... anh chị ở nhà. Nếu chuyến này mà cháu hồng gặp được chú Bảy, lên tới Nam Vang cháu cũng lên ruột cả nùi chớ phải chơi đâu!

Chú Bảy thương hại nhìn Tư Cầu:

- Có qua đây, chú em mầy đừng lo gì ráo trội. Để lên tới trên qua dất chú em địa luôn đặng nhà chị Năm của qua, rồi để thủng thỉnh qua nhờ chỉ kiếm chỗ hay chỉ cách cho chú em kiếm công ăn việc làm, thiếu gì! Hay là sẵn chỉ bán cơm đó, chú em có muốn phụ giúp chỉ để qua nói vô cho.

- Cháu xin đội ơn chú Bảy. Bây giờ thiệt hồng biết ra sao mà nói trước được, để lên tới trên rồi cháu sẽ tính. Mà có sao đi nữa, thì cháu cũng phải nhờ chú Bảy chỉ dẫn cho. Thiệt cháu gặp được chú Bảy đây kể ra là may hồng biết đâu mà kể!

Chú Bảy đội lại chiếc nón cối lên đầu rồi vui vẻ đáp:

- Ở đời hể có ông Ác thì phải có ông Thiện chớ! Nếu ai cũng như nấy hết thì... qua đây với chú em làm gì có dịp... gặp nhau như vậy!

Chiếc tàu cát tiếng xúp-lê từng hồi rộn rã. Bến Nam Vang đã thấy trước mặt. Chú Bảy nắm lấy cánh tay Tư Cầu:

- Tới rồi đó chú em! Chú em coi lại đồ đạc, có quên sót lại cái gì không, để rồi mình cụ bị đi lên từng trên trước.

Tư Cầu ôm gọn lỏn cái gói quần áo trong tay nhưng cũng ngó quanh một vòng:

- Xong rồi chú Bảy. Cháu chỉ có cái gói này thôi. Còn chú có đồ đạc gì nhiều hông để cháu xách phụ cho?

Chú Bảy lắc đầu:

- Thôi được rồi cháu! Qua chỉ có vái va-li mây nhỏ này thôi. Ờ, với thêm cái giỏ xách đựng mấy ộp tràu mỡ gà, một bồng cau hòn... với lại đâu chục khô lóc vậy thôi... mấy thứ này ở trên thiếu gì, nhưng đó là những món "cây nhà lá vườn" đem lên cho chị Năm qua cho có vị vậy mà!

Tư Cầu nói vô:

- Ăn thua là ở cái lòng thành của mình đó chú Bảy! Thôi chú để cháu xách tiếp cho mấy thứ lặt vặt đó.

Chú Bảy ngấm nghĩa bồng cau và xâu khô cá lóc một hồi rồi trao cho Tư Cầu:

- Đây, chú em xách dùm hai món này cho qua vậy... Thôi, tàu sắp cập bến rồi, mình lên tầng trên sẵn đi, để hông thôi hồi nữa chen lấn mất công lắm!

o o
o

Chú Bảy bập bập vài hơi thuốc trong ống điếu cỏi, tăng háng lấy giọng rồi kêu Tư Cầu:

- Tư à!

Tư Cầu đang trầm ngâm nhìn ra dãy ghe hàng lố nhố dưới bến sông, quay đầu lại:

- Chi đó chú Bảy?

Chú Bảy hát hàm hỏi:

- Sao, tự hôm nay đi coi phố xá, chợ búa Nam Vang đã chưa?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Ý cha, ngán quá rồi chú! Loanh quanh có mấy con đường đây mà sao cháu đi muốn rã giò. Hồi còn ở dưới vườn, ngày nào cháu hồng lộn đồng, lộn ruộng, chớ đâu có được thông dong trên đường phẳng phiu, cao ráo như vậy, mà sao lại hồng có bết như ở đây vậy?

Chú Bảy gật gù:

- Chú em nói cũng phải... Lên trên này có mấy bữa mà sao qua thấy tù túng quá! Ăn ở, tắm rửa... cái gì sao cũng bó rọ... Đây, qua nói rồi thằng Tư mày nghĩ coi có đúng hông: ở dưới mình nội cái cầu tiêu vườn mát mẽ, rộng rãi... thấy cũng đủ sướng rồi. Chớ còn thứ cầu tiêu máy, hay tệ lậu hơn nữa, thứ ông nội cầu tiêu thùng... cái gì mà như ngồi trong hộp, rồi lớp nào gián, chuột, dòi, tửa... bò lên nghen trông phát gớm quá! Đó, qua lên trên này có mấy bữa mà... bón thấy cha cũng vì vậy.

Tư Cầu nghe chú Bảy nói như vậy cũng bắt tức cười:

- Thiệt cháu cũng nghĩ như chú vậy! Cái "chất" ở trên này coi bộ nó hồng hạp với mình chú à!

Chú Bảy ngó Tư Cầu hỏi:

- Vậy bây giờ chú em tính sao đây?

- Tính cái gì chú?

- Thì tính chuyện làm ăn ở trên này như thằng Tư mày nói bữa hôm đó!

Tư Cầu "à" một tiếng rồi lặng thinh.

Thấy thế, chú Bảy nắm lấy tay anh ta, rồi ân cần nói:

- Hay là chú em tính dĩa dưới qua ở thì hơn chú em à! Ở dưới qua, làm ruộng làm rẫy hay làm mắm làm cá gì cũng dễ chớ ở trên này qua coi bộ cũng khó lắm...

Tư Cầu buồn rầu đáp:

- Cám ơn chú Bảy có lòng tốt đối với cháu, nhưng hồng nói dẫu gì chú, cháu muốn đi sao cho biệt xứ luôn...

- Coi, sao lạ vậy? Có cái gì đâu mà thằng Tư mày chán đời quá đỗi... Hồng nên đâu Tư!

Tư Cầu nhích mép cười một cách chua chát rồi lắc đầu đáp:

- Không phải đâu chú Bảy à! Có gì đâu mà chán đời!... Hay nói cho đúng hơn, cháu... tức đời. Phải, cháu tức đời, và cháu quyết đi tuốt luôn, để coi tụi nó hại thằng này như vậy, thằng này có chết hông!

Chú Bảy đang đi bỗng dừng lại, chắc lưỡi nhìn Tư Cầu nói:

- Thôi mà chú em! Cái chuyện đó nên dẹp qua một bên cho rồi, chớ hơi sức đâu mà tức nữa! Nếu như chú em nhứt quyết ở lại trên này thì để qua nói với chị Năm qua kiểm coi ở ngoài quán bán cơm của chị có chỗ nào chú em chen vô giúp việc được không...

Tư Cầu vội ngắt lời chú Bảy:

- Thôi chú à! Tự hôm rày ăn dầm nằm dề ở nhà cô Năm như vậy cũng là quá rồi...

Chú Bảy chặn ngang:

- Coi sao chú em mày nghĩ như vậy! Bề gì chú em cũng là khách của qua, qua mời tới nhà mà!... Thằng Tư mày đừng nói vậy, chị Năm nghe chỉ phiền lắm đạ!

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

- Nhưng dẫu sao cũng... hồng được chú Bảy à! Cháu thấy quán cơm của cô Năm ngoài chợ đã có đủ người làm hết rồi. Bây giờ chú Bảy nói vô thì thế nào cô Năm cũng nể lời để cháu chen vô giúp việc nhưng như vậy... kỳ quá cháu hồng muốn...

Chú Bảy có vẻ không bằng lòng:

- Thằng Tư mày cứ nói cái điệu đó hoài! Có cái gì đâu mà nể với nang? Nói cho cùng mà nghe thì đó cũng

là một cách chỉ giúp người đồng xứ lữ bước trên đất lạ quê người chớ có gì là quá đáng đâu?

Tư Cầu thở dài:

- Đã đành rằng trong lúc này mà cháu nương tựa nơi cô Năm thì cũng đắp đổi qua ngày được. Nhưng cháu nói ra đây hồng phải để chê bai hay kén chọn gì: cháu đi chuyến này cháu hồng muốn nhờ một ai hết ráo!

Rồi như sợ chú Bảy không hiểu, anh ta tha thiết nói tiếp:

- ...Cháu muốn thử với đời để coi cháu chịu đựng được đến mức nào! Thiệt tình thì cái chuyện không may vừa rồi của cháu như đã buông cháu từ chín tầng mây rớt xuống đất! Đó, chú Bảy coi: cháu bỏ địa nhà thì cũng được, bất quá bị ông già ông cạo cho năm bảy bữa hay một tháng là cùng chớ gì! Hay là bây giờ cháu theo chú về dưới Châu Đốc ẩn thân một thời gian thì cũng khỏe. Nhưng cháu hồng thêm làm vậy chú Bảy à! Cháu muốn sống... "bạt mạng cô hồn" một thời gian coi ra sao!

Chú Bảy lắc đầu như nói một mình:

- Cha, cái điệu này "lậm" dữ rồi đa!

Rồi chú lại nói tiếp:

- Thôi qua hiểu rồi Tư! Một là chú em mày muốn hành xác, hai là muốn làm cho lợi gan con nhỏ mắc dịch đó phải hồng Tư?

Tư Cầu cúi đầu lặng thinh. Chú Bảy thân mật vỗ vai nó, rồi cười nói bông lơn:

- Thiệt thẳng Tư mày bảnh tợn hơn qua hồi đó nhiều! Nhưng cái gì cũng nên giữ cho có chừng có mực chớ đừng đi quá lố... bê bạc hết! Ở đời mà hồng sợ chết là tài dách lắm rồi... Nhưng thiếu gì chuyện... đáng chết lại nhè chết vì cái lố... chơn trâu thì ẹ lắm nghen Tư!

Tư Cầu cũng cười đáp lại:

- Chú Bảy nói gì quá vậy! Cháu "dầu hèn cũng thể, dầu bẻ cũng còn... càn cạch", chớ bộ bỏ bê gì sao chú!...

.....

Chiếc tàu Nam Vang đi về Lục Tỉnh xúp-lê inh ỏi và bắt đầu mở đôi, tách bến. Chú Bảy đứng dựa lên lan can sắt tàu còn rảng nói với lên:

- Thôi tui đi nghen chị Năm! Qua địa nghen Tư! Chú em ở lợi mạnh giỏi, khi nào có dịp kiếm nhà qua ghé thăm chơi nghen!... Mà có còn nhớ chỗ qua dặn hồng hả?

Tư Cầu nói lớn:

- Nhớ rồi! Thôi chú Bảy đi địa mạnh giỏi, cháu gửi lời thăm thím và bà con cô bác ở dưới nghen!

Chú Bảy còn muốn nói vọng lên nữa, nhưng chiếc tàu đã trở lái quay mũi ra giữa sông để quanh trở lại rồi chạy thẳng... Ở trên cầu tàu, cô Năm hỏi Tư Cầu:

- Thôi, cô cháu mình đi địa đi Tư!

Tư Cầu "dà" một tiếng, ngoái cổ nhìn ra con tàu lặn nữa rồi mới chịu cất bước đi theo cô Năm về nhà.

o o
o

Cô Năm ngồi trên bộ ván vừa tằm trà vừa lên tiếng gọi Tư Cầu:

- Tư à!

Tư Cầu đang đứng xó rờ ngoài ngạch cửa ngó mông ra đường, vội chạy vô:

- Cô kêu cháu?

- Ngồi lại đây Tư! Sao, bây giờ chú em tính thế nào? Hay là ở lại đây phụ giúp ngoài quán cơm của qua?

- Dạ, chú Bảy cũng đã có biểu cháu như vậy, nhưng cháu xin với cô Năm cho cháu ngủ đờ ngoài hàng ba một ít lâu để cháu đi kiếm công việc làm...

- Coi, sao kỳ vậy? Thì bây giờ vô phụ giúp cho qua hồng được sao?

- Cháu xin đội ơn cô Năm có lòng thương tới cháu, nhưng để cháu... cựa quậy một thời gian coi thế nào, và nếu hồng êm thì chừng đó, cháu xin nghe theo lời cô Năm vậy...

o o
o